

## Hoofdstuk 11

*Lieve kleinkinderen,*

*Hebben jullie wel eens van je papa en mama gehoord dat ze in bepaalde plaatsen (woonwijken) hier in Nederland voor geen goud zouden willen wonen? Want daar wonen zoveel buitenlanders, daar is zo veel criminaliteit, daar gebeuren zo veel heel erge dingen, nee daar zouden zij zich niet veilig voelen.*

*Ook heel vroeger, eeuwen geleden, waren er steden en dorpen waar de 'gewone en normale mensen' liever niet woonden.*

*En Jezus begon nu precies in zo'n stad, waar veel mensen woonden die aan God noch aan zijn gebod deden, zijn eerste wonderen aan de mensen te laten zien.*

*Ja, en dat was al ruim 700 jaar voordat Jezus geboren werd door de profeet Jesaja voorspeld.*

*Weten jullie wat een profeet is? Dat is een man of vrouw die namens God spreekt. Je kunt een profeet van vroeger vergelijken met een dominee of priester van nu. Een man of vrouw die aan de mensen vertelt wat Jezus in de bijbel aan ons mensen over God verteld heeft.*

*Weten jullie dat de bijbel uit heel veel boeken bestaat? Bijbel betekent eigenlijk 'verzameling' van boeken (biblia). In totaal 66 stuks.*

*Eén van die boeken is door de profeet Jesaja geschreven.*

*In Jesaja, hoofdstuk 9 vers 1 staat: **'Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien.'***

*Dat woordje duisternis betekent hier dat de mensen in deze provincie waarin de stad Kapernaüm ligt, God vergeten zijn. Wij zeggen vandaag aan de dag dan dat deze mensen nooit meer naar de kerk gaan en niet meer geloven dat er een God bestaat. Dan wandel je volgens de bijbel in de duisternis.*

*En juist deze mensen, die in de stad Kapernaüm in 'duisternis leven', zullen een groot licht zien.*

*Met dat groot licht, daar wordt de Here Jezus mee bedoeld. In de bijbel staat dat Jezus het LICHT in deze wereld is.*

*En dat werd ruim 700 jaar voor Jezus zijn geboorte, voorspeld door de profeet Jesaja.*

**Hoofdstuk 11 - Wonderen in Kapernaüm**

Matthéus 4 : 23 - 25

Marcus 1 : 21 - 39

Het heel oude Godswoord: *'Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien.'* is werkelijkheid geworden toen Jezus zich in de rivier de Jordaan liet dopen en daarna in het stadje Kapernaüm, in de provincie Galiléa, ging wonen. Jezus was het Licht dat in de duisternis ging schijnen.

Kapernaüm was van oudsher een klein en vergeten dorpje dat aan de oever van het meer van Genezareth lag. Maar toen Jezus er woonde was het al een vrij grote stad geworden met veel drukte en verkeer. Aan de rand van deze stad lag een visserswijk dat gewoon een dorp op zichzelf was: Betsaïda.

Veel wegen kwamen samen in Kapernaüm en men kon daarvandaan ook naar de overkant van de rivier de Jordaan varen.

Er was een tolkantoor (een belastingkantoor van de Romeinen) waar de reizende kooplieden hun wegenbelasting betaalden.

Er was zelfs om de orde te bewaren, een afdeling Romeinse soldaten met een hoofdman-over-honderd, een centurio, zoals de Romeinen deze officier noemden.

Kapernaüm mocht dan een mooie moderne stad zijn, de 'vrome' mensen in Jeruzalem vonden deze stad maar niks. Nee, volgens hen woonden er in deze stad te veel heidenen en zelfs de Joden die er woonden hielden zich niet aan de geboden van God. In Kapernaüm gebeurden dingen die nergens anders in het land Israël voor mogelijk werden gehouden.

Toen er nog niet eens zo lang geleden een nieuwe synagoge gebouwd moest worden (de oude werd te klein in deze steeds groter wordende stad) en de gemeente geen geld had om die te laten bouwen, had de Romeinse centurio voor de nieuwbouw zo maar al het geld gegeven. Nu was dat wel heel mooi van die man (er waren ook wel andere officieren in het Romeinse leger!) maar het was de vraag of het synagoge-bestuur dit geld wel had mogen aannemen. Een heilig huis van God waar de vrome Joden op de sabbat samenkwamen, mocht dat wel betaald worden met 'afgodskoppen'? Ja, zo noemden de Farizeeërs het Romeinse geld met de beeltenis van de 'goddelijke' keizer erop.

In ieder geval was dit wel een kwestie geweest om te overleggen met de vrome wetgeleerden in Jeruzalem. Maar de gemeente van Kapernaüm, met voorzitter Jairus voorop, had het geld maar vlug aangenomen en sinds die tijd kon deze heidense hoofdman bij hen geen kwaad meer doen.

Natuurlijk wist Jezus ook wel dat de stad Kapernaüm bij de hoge heren in Jeruzalem niet zo'n goede naam had, maar daar stoorde hij zich niet aan. In deze stad moest hij wonderen doen. Hier moest hij het Koninkrijk van God aankondigen. Wanneer zijn Vader in de hemel hem riep, dan maakte het niet uit wat de mensen in Jeruzalem daarvan zouden zeggen.

Maar voordat Jezus met zijn werk in deze stad begon wilde hij zijn leerlingen weer bij zich hebben. Hij had hen na de bruiloft te Kana toestemming gegeven om weer naar huis te gaan om hun werk te gaan doen. Maar nu was de tijd gekomen dat zij hem voorgoed moesten volgen.

Zo liep Jezus op een goede dag naar het strand waar vissers druk bezig waren. Hij kwam het eerst bij de broers Simon en Andréas die juist bezig waren om hun netten in het meer uit te zetten. Over het water heen riep Jezus: 'Kom, ga met mij mee. Ik zal jullie leren om mensen te vangen in plaats van vissen.'

Beide mannen stopten ogenblikkelijk met hun werk. Als Jezus je roept, dan ga je naar hem toe, ga je met hem mee. Maar de netten en de vissen dan? Nu, daar zorgden andere mensen wel voor.

Jezus liep verder. Op een ander schip zag hij weer twee broers: Jakobus en Johannes. Hun vader heette Zebedeüs. Ze waren druk bezig met hun netten te repareren. Ook deze beide mannen kwamen dadelijk toen Jezus hen riep. Zij wisten dat het deze keer voor altijd zou zijn. Niet langer zouden ze vissen op het meer. Ze zouden Jezus volgen door heel Israël heen. Vissers van mensen zouden ze worden. Wat bedoelde Jezus daar precies mee? Dat begrepen ze nog niet zo goed. Maar dat vanaf vandaag alles anders zou worden, dat begrepen ze wel. Ze hadden geen spijt dat ze toen bij de rivier de Jordaan leerlingen van Jezus waren geworden. Ze vroegen zich niet eens af wie nu voor hun vrouwen en kinderen zouden gaan zorgen. Daar waar Jezus de man en de papa roept om hem te volgen, daar zorgt hij ook wel voor hun vrouwen en kinderen. Ze zullen geen gebrek lijden.

Zaterdag. De Joden vierden deze dag de sabbat. Het is dan de zevende dag van de week, een rustdag voor de mensen ter ere van God.

Ook Jezus ging op deze sabbatdag, zoals hij gewend was, met zijn leerlingen naar de synagoge. Wij zouden nu zeggen dat Jezus die zaterdag naar de kerk ging.

De voorzitter van de synagoge, zijn naam was Jairus, vroeg aan rabbi Jezus of hij ook een goed woord had voor de mensen in de synagoge.

De meeste mensen in Kapernaüm kenden Jezus wel. Ze waren nieuwsgierig wat Jezus hen te zeggen zou hebben. Het gebeurde niet zo vaak dat zij in het hoge noorden van het land een rabbi op de preekstoel hadden staan.

Ook deze rabbi Jezus zou natuurlijk spreken over de wet en hen vertellen wat volgens de wet wel en niet mocht en ook welke dingen op het randje waren. Of zij bepaalde zaken nog wel mochten doen of juist niet.

Natuurlijk zouden ze weer te horen krijgen dat het hun schuld was dat de Messias nog nooit was gekomen. Ja, door alle verkeerde dingen die zij steeds maar weer deden, kwam de Messias niet op deze wereld.

Maar toen de Here Jezus ging zitten en met zijn verhaal begon vergaten de mensen alles om zich heen. Deze man was geen wetgeleerde die moeilijke vragen beantwoordde. Nee, Jezus sprak met macht. Nog nooit hadden ze een rabbi zo horen spreken. Nog nooit hadden ze door de woorden van Jezus gevoeld hoe weinig rekening zij eigenlijk met God hielden. En ook nog nooit eerder hadden ze op deze manier gehoord dat God zijn volk Israël lief had en de mensen wilde verlossen uit de macht van de boze. Dat God de mensen gelukkig wilde zien. Dat ze niet langer gevangen zouden zitten in hun streven naar geld en macht.

In de synagoge waar normaal gesproken tijdens een preek de mensen gewoon door elkaar heen bleven praten, was het nu doodstil geworden. Alleen de stem van Jezus hoorde men. Geen woord wilde men missen van wat deze wonderbaarlijke rabbi hen vertelde.



*Jezus sprak met macht.*

Plotseling schrokken alle mensen hevig en keek men verstoord naar een man midden in de zaal, die met veel kabaal was gaan staan en schreeuwde: ‘Jij daar, Jezus uit Nazareth! Laat me met rust! Ben jij gekomen om ons ongelukkig te maken? Ja, ik weet precies wie jij bent! Jij bent gestuurd door God!’

Weer werd het stil in de synagoge. Heel gespannen stil. De man schreeuwde niet meer, maar aan zijn ogen kon je zien hoe bang hij was. Zijn hele lichaam trilde en schokte.

De mensen van Kapernaüm kenden hem wel. Het was in de hele stad bekend dat deze man een kwade geest in zich had die hem volkomen in zijn macht had en hem dwong om verkeerde dingen te doen.

In die tijd waren er wel meer van zulke mensen. Zo op het eerste gezicht leek het dan wel of ze niet goed bij hun verstand waren. Maar dit, in de macht zijn van een kwade geest, was vele malen erger en geen dokter kon hen helpen.

En nu stond deze man voor Jezus. De mensen in de synagoge hielden hun adem in. Ze voelden dat het er nu om ging spannen. Nee, het ging niet meer tussen deze arme man en Jezus van Nazareth, dit was een gevecht tussen de profeet en de kwade geest, tussen de dienaar van God en de knecht van het kwade, de duivel zelf.

Jezus zei met gezag maar een paar woorden: ‘Stil. Ga weg uit die man.’

En zo groot was de macht van Jezus dat de kwade geest niets meer durfde te zeggen en uit de man wegging.

Maar terwijl dit gebeurde probeerde hij voor de laatste keer deze man te doden. Hij schudde hem met alle kracht heen en weer en met een zware slag viel de man neer op de harde grond.

Daarna was alles voorbij: de man ging staan, voor Jezus. En iedereen kon zien dat hij genezen was. Hij trilde niet meer en zijn ogen blonken van blijdschap. Iedereen in de synagoge was stomverbaasd. Nog nooit eerder was zoiets in Kapernaüm gebeurd. Nog nooit had iemand in Israël een kwade geest verdreven met slechts een enkel woord. De mensen zeiden tegen elkaar: ‘Wat is hier aan de hand? Jezus vertelt ons nieuwe dingen over God. Hij spreekt met macht. Zelfs kwade geesten doen wat hij zegt.’

Toen de dienst in de synagoge afgelopen was ging Jezus met zijn leerlingen naar het huis van Simon. Ook daar was een zieke. De schoonmoeder van Simon lag met zware koorts op bed. Zij was doodziek en de verwachting was dat zij niet lang meer zou leven.

Maar nu, na dit machtige wonder in de synagoge, vroegen ze eerbiedig of Jezus naar haar toe wilde gaan. Jezus wilde direct wel helpen. Hij boog zich over deze zieke vrouw heen en zag hoe ziek zij was, hoe benauwd zij het had. Jezus pakte haar bij de hand en op datzelfde moment verdween de koorts en haar benauwdheid.

En dan staat er zo mooi in de bijbel dat Jezus haar hielp opstaan en dat deze vrouw eten ging klaar maken voor Jezus en zijn leerlingen.

Deze leerlingen van Jezus, wat waren ze blij met dit tweede wonder dat Jezus gedaan had. Blij voor de zieke zelf en ook blij voor Simon en zijn vrouw. Simon zijn oude schoonmoeder mocht in leven blijven.

Maar nog blijer waren deze mannen dat ze Jezus gevonden hadden en zijn leerlingen, zijn discipelen waren geworden. En nog sterker werd hun geloof in Jezus, hun Heer en Heiland.

Het nieuws dat de profeet uit Nazareth deze dag een kwade geest uitgeworpen en een erg zieke vrouw beter gemaakt had ging als een lopend vuurtje door heel de stad Kapernaüm en de omliggende dorpen.

Toen de zon onderging en de sabbat voorbij was, kwamen van alle kanten mensen met hun zieke familieleden naar Jezus toe.

Langdurig zieke mensen, maar ook mensen die nog niet zo lang ziek waren. Zieke mensen die konden lopen, maar ook werden er zieke mensen naar Jezus toegedragen.

Allemaal wilden ze graag genezen worden en allemaal geloofden ze dat die wonderbaarlijke rabbi Jezus hen beter kon maken. Nee, ze wisten niet dat Jezus de Messias was, de Zoon van God. Maar dat hoefden ze ook nog niet te weten. Dat zou Jezus zelf op zijn tijd bekend maken. Hij liet de kwade geesten niet eens toe dat ze zijn naam riepen. Voordat zij iets konden zeggen legde hij hen het zwijgen op en gebod hen uit die mensen weg te gaan. Ook alle andere zieke mensen genas Jezus. Gezond gingen al die zieke mensen naar huis.



*Allemaal wilden ze graag genezen worden*

De volgende morgen, het was nog maar nauwelijks licht of daar kwamen al weer veel mensen naar Jezus toe om naar zijn woorden te luisteren. En natuurlijk ook om getuige te zijn van de wonderen die hij zou doen.

Maar ze vonden hem niet in het huis van Simon. Jezus was toen het nog donker was naar een stille plek buiten de stad gegaan om te bidden.

Toen zijn discipelen Jezus eindelijk gevonden hadden, zeiden ze tegen hem: 'Iedereen zoekt u. De mensen vragen of u terug wilt komen in de stad Kapernaüm.'

Maar Jezus weigerde. Ook in andere dorpen en steden moest hij de boodschap brengen dat het koninkrijk van God gekomen was.

Met zijn leerlingen, zijn discipelen trok hij door heel Galilea en leerde de mensen in hun synagogen.